

Ikona osveštava oči onih koji je posmatraju i uzdiže razum ka tajanstvenom bogopoznanju. Ona nam otkriva onu realnost koja je nedostupna čulnim očima, nesagledivu dubinu "Onoga Koji je krasan mimo svih smrtnika". Pomoću ikone mi stupamo "u tajni ka zemlji novoj", jer, prema određenju koje nam daje Veliki Vasilije, "čast koja se ukazuje ikoni ushodi ka praobrazu".

Aleksandra Spasić, ikonopisac i kaligraf, ikonopisom se bavi od 1995. godine, kada je počela da uči osnove ikonopisanja: slikanje, proporcije, crtež-najvažniji deo samog ikonopisa, u manastiru Gradac kod mati Jefimije, a kasnije je njenom radu mnogo doprinela i mati Porfirija, u Manastiru Vaskrsenje Hristovo-Kač.

Osim tehnike rada, ikonografija podrazumeva i duhovnu pripremu za rad, pošto je ikonopisac posrednik između ikone svetitelja i nekog ko će da stane pred tu ikonu i da se moli, kao provodnik neke Božanske blagodeti.

Pre početka samog rada svaki ikonopisac je dužan da čita molitvu za početak rada, molitvu svetitelju kojeg ikonopiše, jer samo ikonopisanje je postepeno otkrivanje lika, slično procesu stvaranja.

Pri izradi ikone važna je i reč autora, i to ne samo u tehničkom smislu. Postoje kanoni, neki nepromenljivi delovi, koji je svaki ikonopisac dužan da poštuje. Na kompoziciji Blagovesti, pored Bogorodice i anhangela Gavrila, autor može da bira između dve boje odežde Bogorodice, jer je sve to vezano za teologiju ikone, ali ono što zavisi od samog ikonopisca je način na koji će on to prikazati, npr. planine ili one delove ikone koje nisu toliko važne.

I mada hrišćani poštuju i klanjaju se onima koji su predstavljeni na ikonama, a ne boji, drvetu i materijalu od kojeg je ikona načinjena, ikonopisac Aleksandra Spasić radi isključivo tradicionalnim tehnikama-jajčanom temperom na pripremljenoj lipovom dasci koja se preparira sa tutkalom i bir kredom, sa 24 karatnom pozlatom na mikstionu.

Po Aleksandrinim rečima ikona je ta koja nas u suštini osveštava, ali neki običaj da se završena ikona odnese u oltar i da tamo bude tokom liturgije, čime je završen proces osvećivanja.

Aleksandru Spasić najviše ispunjava sam proces rada, ljubav prema ikonopisu.

-Kada sam počela da crtam shvatila sam koliko je to jedan poseban svet koji je divan, neistražen i dubok, i ma koliko da se njime bavite osećate da ste još uvek na početku i da imate još mnogo da učite.

Po njenim rečima Srbija ima dobre ikonopisačke škole, ali ona ima najviše poverenja u ikonopisačke škole pri manastirima, kao prva takva je u manastiru Žiči, pošto sve drugo nema duhovnu dimenziju, koja je u procesu nastanka ikone, najvažnija. A „ako se ne krene od prapočetka, od dobrih temelja, tu sama tehnika i ako se savlada, prazna je i nema odgovorajući

efekat“.

Aleksandra Spasić bila je gošća na II Tesla Global Forumu u hotelu „Norcev“ na Fruškoj gori, sa zadatkom da uz pomoć svog umeća-kaligrafije, ovekoveči Tesline misli na pergamentu.

–Jer sve što je rekla ova svestrano dubokoumna ličnost, genije, kakav je bio Nikola Tesla, ne sme da se zaboravi i ovo je jedinstven način da se to sačuva, preko kaligrafije - rekla je Aleksandra Spasić, koja je izlagala svoje ikone na više mesta, ali najviše radi po porudžbini, po preporuci, a lako se može naći na sajtu: www.ikoneslavske.com

